

Třetí díl: pracovníci I.N. Network v Nepálu

Milí doma, milí přátelé, setkání s křesťanskými pracovníky (community workers, zkráceně CW) v poslední den mého pobytu před pátečním odletem bylo moc srdečné. Spojuje nás fakt, že pracujeme propojeni v I.N. Network, já jsem nadto zástupce dárcovské pobočky, která podporuje jednoho ze 7 z mužů a žen, s nimiž jsem se setkal (podporujeme také mého průvodce, kterým je místní koordinátor pro CW, Murari; v dalších oblastech Nepálu pak ještě tři pracovníky.) Přesto byl toto velmi silný a milý zážitek z mého pobytu v Nepálu. Prostota a srdečnost těchto lidí vůči mě byla povznášející. Dělí nás kultura, způsob života a koneckonců (s čímž se zde příliš nevytahuji) určité vzdělání. Spojuje nás ale fakt, že svůj život chápeme jako vykoupený milostí v Kristu a máme pevnou jistotu, že jsme členy Boží rodiny. Sešli jsme se u budovy, kde se schází místní církev v oblasti města Thechho. U většiny budov církví, které jsem zde viděl, byste až na výjimky neuhádali, že se jedná o církev. Pokud čekáme mramor a okázalost, tak jsme zde příjemně překvapeni prostotou a účelností.

Nejprve představím místního pastora ▼ Hirakaji.

Pracoval úspěšně v jiné oblasti Nepálu, kde jeho sbor čítal po asi 10 letech práce 600 lidí. Může být lákavé zůstat, on se chtěl ale vrátit tam, odkud pochází a udělat nyní něco pro lidi, mezi kterými vyrostl. V místnosti za jeho zády se nyní po 3 letech schází 65 lidí. Pozemek budovy patří jedné křesťance z tohoto společenství a budovu vybudovali tak, jak uměli. Nedalo mi to, abych jeho jednoduché vyprávění nekomentoval: „Hm, tos udělal chybu... mohl jsi být vážená osoba s náležitou úctou...“ Asi chápete, že jde o vtip a hlubokou poklonu zároveň a Nepálci to tak také s úsměvem přijali.

Ve sborech se asi nikde neseď, ostatně židle není velkým přítelem Nepálců, zabere moc místa... Tak jsme si ve sboru sedli se zkříženýma nohama do kroužku (moc fajn pro Evropany! – ☺) a každý povídal o sobě a své práci.

Nakonec jsem i krátce pověděl, co děláme ve školách v ČR, jak mne kdysi ve škole silně oslovilo povídání o Bibli (které mělo za cíl Bibli popřít) a Bůh tak mocně zasáhl do mého života. Mluvil jsem také o naší podpoře dětí z Nepálu, které přináší i nám velké obohacení, vždyť dárci různých vyznání se takto s námi spojují k dobrému dílu a mohou se seznamovat také s jejich (CW) prací.

Ve vyprávění mých milých kolegů CW se otevíral svět trpělivé a vytrvalé práce, změněných životů lidí, prostého následování Krista. Cítil jsem se jako doma (v duchu!), zejména pokud bych nemusel klečet – ☺☺. Tito dva bratřanci se starají o několik společenství, která vznikla díky jim, na více místech v oblasti Thechho a mají tak péči o 300 lidí. Klobouk dolů. ▲

▲ *Když jsme přicházeli na místo setkání s CW, zdálky bylo cítit, že se chystá – jak mi bylo řečeno – párty.*

To bylo také skvělé. Jedli jsme nepálské jídlo po nepálském způsobu v sedě se zkříženýma nohama. Byly rozdány lžice (kvůli mně?...), ale po očku jsem viděl polovinu lidí jíst tak, jak je zde obvyklé, rukou. Jde jim to dobře.

Jak jsem to řešil já, je patrné z fotky (samospouští) – kdepak sedět na zkřížených nohách! ▼

Toto bylo typické asijské jídlo. Už jsem si zvykl, že si ne vše vychutnám – ne kvůli špatné kvalitě, ale kvůli pálivým přísadám. Dá se ale říci, že po pobytu jak v Indii, tak v Nepálu, bych řekl, že se to dá přežít, spíše že si člověk nepochutná a to přesto, že jde třeba o dobré jehněčí, jindy jsem měl buvolí maso (brrrr, buvol má pořádně tuhé šlachy). Tady se na nerez talířích s čtyřmi sekcemi objevilo ve zvláštní misce něco, co bychom vnímali jako čočkovou polévku a snědli to nejdříve. To jsem také obvykle dělal. Místní to ale jedí spíše po či během jídla, polijí si tím rýží atd. Pak tam bývá směs čehosi zeleného rozvařeného, první dojem – mořské chaluhy? Pak je tam maličko směsi, u níž by mělo být napsáno: „ministr cestovního ruchu varuje před rizikem požáru v ústech“. A pak maso, většinou dobré, problém je jen, že i se šlachami a kousky kostí, nože se tu nevedou, obvykle jíme vidličkou a lžící. A poslední legrace: přinesou Vám sklenici teplé vody. V Nepálu je teplo, tak abychom nevychladli. Jinak je samozřejmě moc zajímavé vidět obratný způsob používání rukou místo příboru při jídle.

Ještě zmíním, že moji kolegové v Nepálu byli upřímně potěšeni, že jejich práce je známá i v naší zemi a svým způsobem tak ovoce jejich díla přesahuje daleko hranici země i kontinentu.

Po jídle jsme se vydali do oblasti, která pro mne – když bych to s dovolením měl brát i jen z pouhého pohledu turistické atraktivity – byla ohromně zajímavá. Toto byl jiný svět, kde lidé žijí jakoby na ulicích a pospolu, včetně domácích zvířat. Úzké uličky, cihlové jednoduché domy. A také nemálo špíny a otevřených míst, která slouží jako záchody. Lidé se zde chovali vůči cizinci s fotoaparátem spíše přátelsky, s mírnou zvědavostí a rozpaky. Jsou znát opravdu rozdíly – v Ugandě nemají mírně řečeno fotografování rádi, Indové to zbožňují, Nepálci jsou trochu svérázní, ale nesetkal jsem se s nevráživostí, spíše s přátelskou zvědavostí. Murari se občas s někým dal do řeči. Jindy jsme viděli ženy, pracující s kolovrátkem, (už mi to ukazovala v Pokhaře maminka

Shrijany, ale je to pro mne stejně stále kouzelné, kolovrátek se přece vyskytuje jen v pohádkách) a tak jsme poprosili o foto. Udělal jsem si i krátké video a vcelku je náš zájem spíše těšil.

Procházeli jsme kolem řekněme „továrny“ na výrobu koberců s nádhernými vzory, o kterých mi Murari řekl, že jsou zde nejdražší (místní cena je našich 1500 Kč za metr), nejkvalitnější a vydrží „věčně“. Protože jsem se tvářil nejzvědavěji, jak dovedu, šli jsme dovnitř, což nikomu nevadilo. Všechno jsme si mohli prohlédnout, vyfotit, natočit krátké video, jak dvě mladé ženy kmitají rukama tak rychle, jako když našinec chytá mouchu – © – pletly koberec. Před sebou měly vyvěšený plán – návrh koberce na rastrovaném papíru – ale většinou se na něj nepotřebovaly dívat. Zdály se dost v pohodě. Nevím, jestli si přitom mohou třeba i povídat a skoro to tak vypadalo.

▲ Nahoře hotový výrobek, dole rastr, podle něhož se tvoří vzor. ▼

▲ *Vydáváme se do jiného světa.*

▼ *Nepálský stařík pracuje na uličce na rohožích. Vůbec se nezlobí, že fotografuji. Před chvílí s ním hovořil někdo z našich kolegů CW.*

▲ ▼ Lidé žijí na ulici, mnoho žen si mylo vlasy, jiné vyklepávaly rohože (dole).
Nejde to moc dohromady, že?

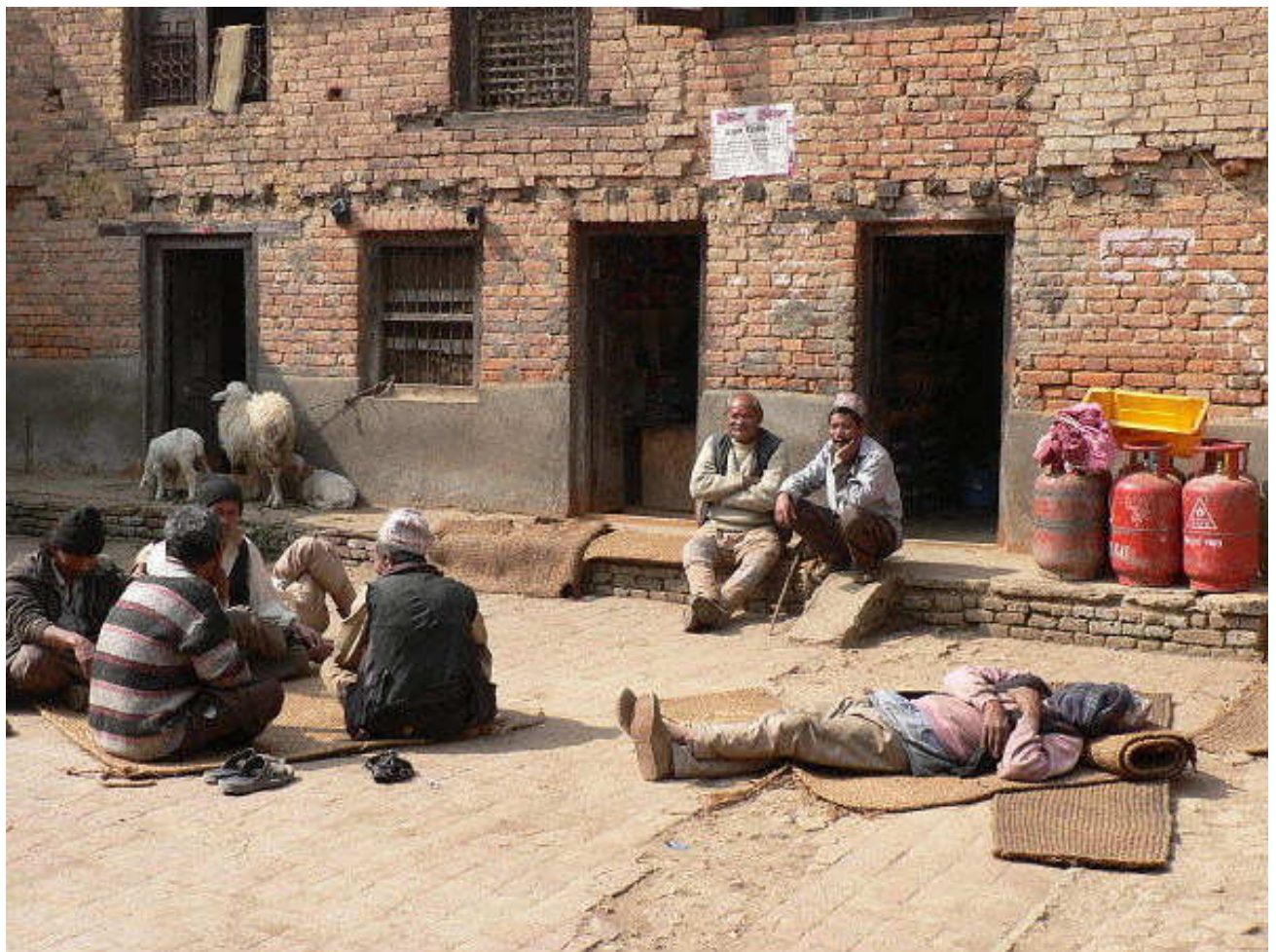

Neustále jsem se otáčel, fotografoval, nevycházel z údivu...

▼ *Že se nedají ve městě chovat domácí zvířata? Stačí přinést bambusový strom a je krmení.*

Mezi těmito lidmi se pastor Hirakaji narodil a po letech se sem vrátil. Jsou to lidé, které zná a oni znají jeho a s důvěrou s ním hovoří o duchovních otázkách lidského života.

▼ Závěr mého pobytu v Nepálu patřil setkání s rodinou nového ředitele Bimala a jeho rodiny – pozvali mne na večeři. Bimal pro mne přijel na svém motocyklu.

Poslední dopoledne před odletem (letěl jsem v pátek v 16 hod.) jsem strávil s pracovníky I.N. Network v Nepálu v jejich ústředí. Hrstka lidí odsud řídí podivuhodně efektivní programy pomoci a rozvoje, založené na křesťanských hodnotách. Nezůstávají pouze (a to by bylo pohodlnější) v údolí Káthmándú, ale snaží se jít i tam, kam se nikomu nechce. Murari mi říkal, že za některými pracovníky musí jít i několik dní pěšky, do oblastí, kudy se lze pohybovat jen velmi obtížně.

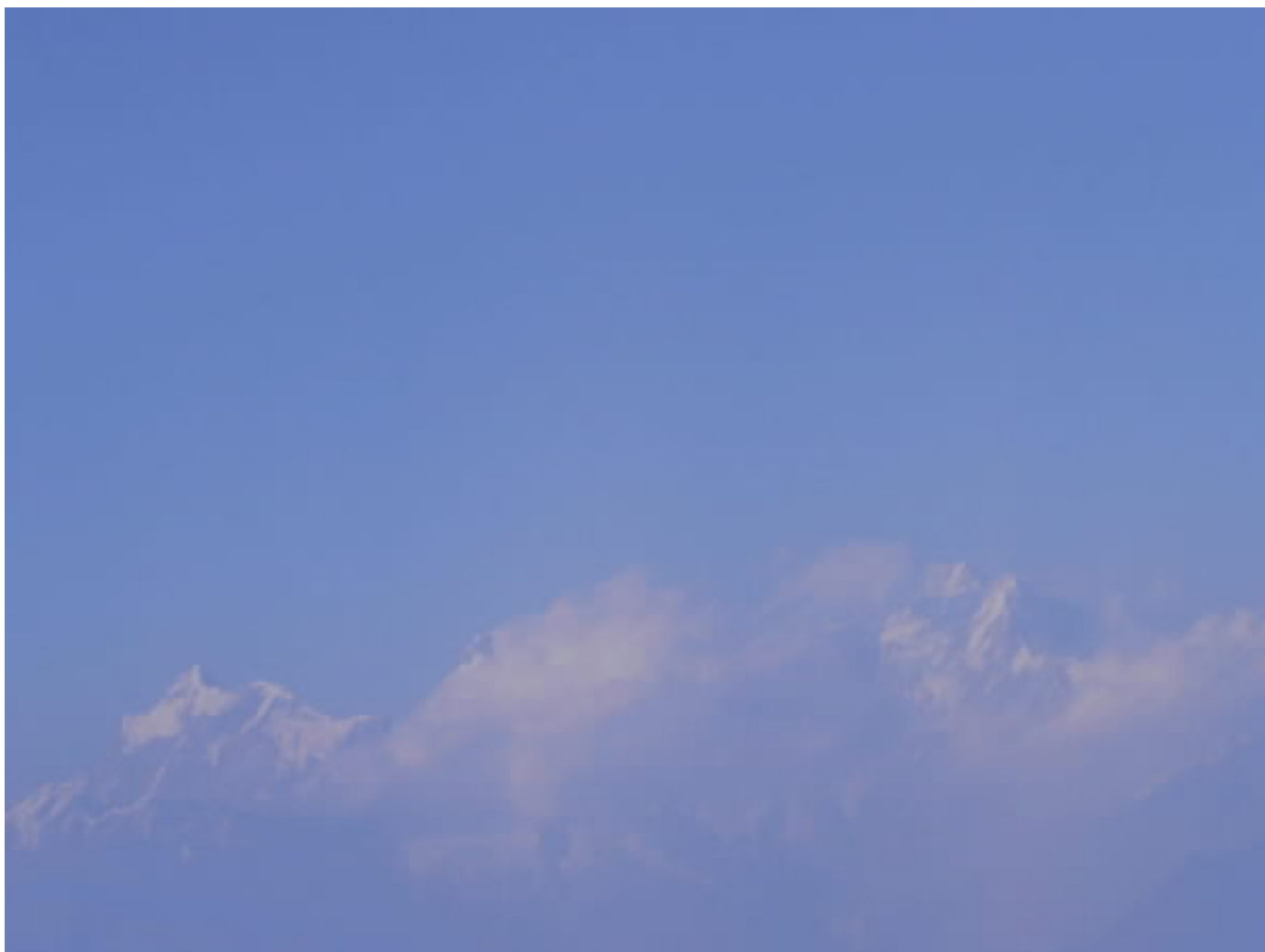
▲ Tři lidé vedle mne (notně ošuntělého po týdnu v Nepálu... – ☺) řídí program podpory pro více než 400 dětí, téměř polovina jich je mimo údolí Káthmándú. Ale i zde je někdy velmi obtížné dostat se do některých částí, jak jsem se mohl přesvědčit...

▲ Před odletem jsem se mohl rozloučit se svým (po týdnu spolu mohu s potěšením říci) dobrým přítelem Rabindrou. Ten nenápadný muž kdysi pracoval v sirotčinci, dnes již 19 let řídí tuto podivuhodnou práci, které říkáme Dálková adopce PLUS.

▲ *Nepál se mi skrýval v oparu i při mém odletu. Ty nejvyšší vrcholky ale nelze skrýt ničím.* ▼

Váš Petr Horáček